

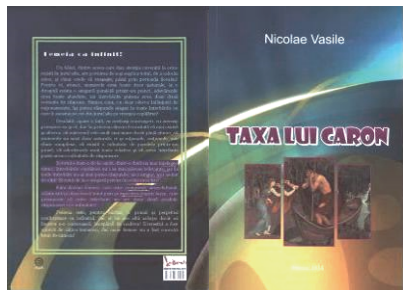

„Democrația, dacă nu te omoară, te întărește!” - Nicolae VASILE

TAXA LUI CARON

Nicolae VASILE

2014

Taifas cu tineri

Între generații au fost divergențe de când lumea! Nu ar trebui să facem caz, în mod suplimentar, pe această temă. Și totuși, înclin să cred că prezentul actual reprezintă o situație deosebită. Se suprapun mai multe feluri de nou și tot atâtea de vechi, ceea ce creează un stres suplimentar, atât pentru reprezentanții noului, cât și pentru cei ai vechiului. Fără să fiu genul de om tentat să minimizez meritele trecutului, dar nici să-l glorific, încerc să moderez o discuție dintre reprezentanții a două generații.

DI. Nou

Ne criticați pe noi, tinerii de azi, că nu suntem buni de nimic! Dar ce fel de țară ne-ați lăsat? O economie ineficientă, cu tehnologii învechite, forțată de muncă îmbătrânită și foarte sindicalizată. Vechile relații ale partidului unic s-au transferat în sindicate, care în plus utilizează și canalele fostei Securități pentru a-și păstra privilegiile. Noi, tinerii de azi, ce să facem? Prin ineficiența voastră ați făcut ca vârsta de pensie să tot crească, prelungind hegemonia voastră la cărma societății și forțându-ne să plecăm din țară. În același timp vă plângeți, ca părinți, că vă pleacă copiii din țară, iar ca cetățeni, că nu va mai avea cine să muncească să vă plătească pensiile!

DI. Vechi

Sunteți nedrepti! Noi nu ne-am născut în poziții de conducere! Pentru a ajunge acolo, am luat-o de jos, am muncit zeci de ani, treaptă cu treaptă, pentru a ajunge, pe meritele noastre, în aceste poziții. Voi nu doriți să faceți niciun fel de efort pentru a schimba situația, școala nu vă place, slujbele disponibile în țară nu vă convin, schimbați tot timpul locul de muncă, fără a vă dedica, fără a pune pasiune în nimic!

Noi formăm o echipă mare în trecut, fiecare își știa bine locul, muncea pentru a avansa și de cele mai multe ori promovarea, bazată pe merite, se și întâmpla! Voi ați vrea să vă pună cineva direct șefi, cu salariul mare, fără a avea niciun fel de contribuție la creșterea instituției respective și niciun fel de respect față de cei mai în vârstă, pe care i-ați găsit acolo! Voi nu mai știți să faceți echipă, nici la locul de muncă, nici în societate, nici în sport, nici măcar în familie! Nu vă mai căsătoriți, trăiți așa de pe o zi pe alta! Nici să vă distrați nu știți! Stați toată ziua cu nasul în calculator!

DI. Nou

Aproape că aveți dreptate în toate cele spuse, dar bazat pe o logică ce a fost valabilă pentru voi, dar pentru noi nu mai este. De ce nu înțelegeți că s-au schimbat multe de pe vremea voastră. S-a schimbat logica lucrurilor! Logica bivalentă, a lui Aristotel, a ținut peste 2000 de ani, iar în ultimii 50 de ani s-a schimbat de nenumărate ori, de la cea trivalentă, polivalentă, la logica fuzzy, în care suntem nevoiți să trăim noi acum. Nu este deosebit de ușor, și nici plăcut, să trăiești în astfel de condiții, când la orice problemă există o infinitate de răspunsuri, de căi de urmat, și numai Dumnezeu știe pe care s-o alegi!

De ce faceați voi o mare echipă și multe altele mai mici? Pentru că trăiați toți ca într-un acvariu, unde miza nu era prea mare, având totul porționat, nu puteați să vă întindeți mai mult indiferent cât de merituos ați fi fost. În aceste condiții nu aveți altceva mai bun de făcut decât să colaborați! Nu erau pești mari care să-i înghită pe cei mici! Evident că sistemul era ineficient și de aceea a și dat faliment. Nu poate exista eficiență fără proprietate, concurență sau motivație, ori sistemul în care ați trăit voi nu avea nimic din toate acestea!

Noi trăim vremea în care acvariu s-a răsturnat în ocean, pentru toți din lume, din motivul globalizării! Pentru noi, românii, și foștii noștri colegi de socialism, în plus, pe lângă globalizare a mai intervenit și schimbarea sistemului politic.

În ocean suntem suficient de mici încât să ne poată înghiți oricare și niciodată suficient de mari pentru a fi la adăpost. Globalizarea, libertatea de acțiune deplină, înseamnă rechinism! Nu facem echipă, pentru că nu știm cu cine, nu ne căsătorim pentru a nu ne limita libertatea de acțiune, nu ne distrăm, așa cum vă distrați voi odată în acvariu, dar ne distrăm în felul nostru, pe care voi nu-l înțelegeți!

DI. Vechi

De acord cu comparația acvariu-ocean. Chiar este interesantă! Dar există o metodă de autoînfrânare a unor pomiri spre comparația perpetuă! Aceasta duce spre o formă de anxietate prematură. Cultura este soluția! Oamenii de cultură celebri, precum și alții mai puțin celebri, au depășit acest stres prin activitate culturală. Cultura te învață că există în viață și altceva decât competiția economică, anume faptul că economia de piață nu este totul pe lume! În fond, în țările dezvoltate, efectele globalizării au apărut mai demult și acestea au fost preluate fără a periclitiza prea mult cultura și viața socială. Ce este la noi acum nu am putea spune că este o economie de piață normală, ci este o economie sălbatică de piață, care nu ține cont de nimic!

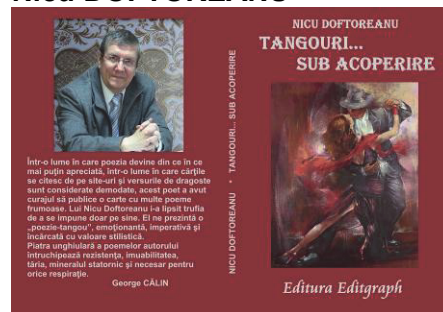
DI. Nou

Da, cultura este un refugiu, dar câte exemple pozitive avem de când am ieșit din acvariu? Și în cultură se aplică modelul acvariu-ocean! Oamenii de cultură de altădată obțineau rezultate vizibile la nivel redus, dar se simțeau bine, erau permanent pe un podium. Astăzi valorile oceanului le-au luat podiumul de sub picioare, motiv pentru care aproape toți au trecut în tabăra nostalgicilor fostului regim. Rezultatele acestei perioade sunt contradictorii, de exemplu Florin Piersic, deși apreciat pentru talentul său oratoric, a realizat din rolul mutului din "Zbor deasupra unui cuib de cuci" cea mai importantă creație a sa. La capitolul hegemonie prelungită la extrem, pe căi comerciale și nu artistice, este exemplul Stela Popescu - Alexandru Arșine! Ce să învețe tinerii de azi din aceste exemple? Să nu mai vorbim de armata de "oameni de cultură" care se ocupau doar cu preaslăvirea regimului!... Să ne fie clar, noi reprezentanții noii generații, putem fi acuzați de multe, dar nu că suntem nostalgici! Nu avem după ce să fim nostalgici! Oricum ar fi acum, nu vrem să fim cum a fost pe vremea voastră! Am încercat să găsim repere în oamenii de cultură dinainte de socialism și ce-am găsit? Nu ceva demn de urmat! ...

(continuare în pag. 2)

Lansare de carte - 2014

Nicu DOFTOREANU

TANGOU ENERGETIC

Motto:

Ca să evadez din rutină
Și să pătrund în fantastic,
mi-e de ajuns să fac lumină.
„Evadare” – Elena Vizir
Din vol. „Puncte dreptunghiulare”

Energia naturală

E doar cea spirituală

Pe care nu o primești

Decât dacă reușești

Să devii lumină pură...

Și să te-ntorci în natură!

De rămâi doar cel ce ești!

Singur cuc te regăsești!

Dacă ai tot neglijat

Minunea ce s-a-ntâmpnat

Atunci când te-ai transformat

Din copil în cel de azi

Spargi chiar visul și-apoi ... cazii

Când lumea-ți se reassemblează

Nimeni nu mai realizează

Că norocul părăsește

Pe cel care se-ndoieste

Totu-i adevăr trunchiat!

Când dorul te-a frământat

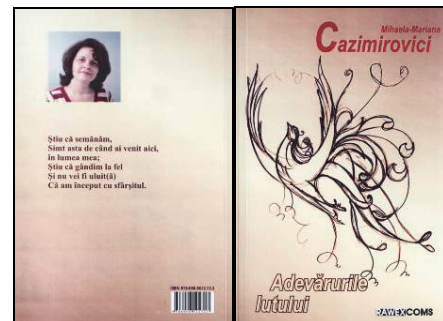
În lumina care-i undă,

Când surprinde o secundă

Din particula iubirii ... care-i baza fericirii ...

Unde partea ideală redevine spirituală!

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI ADEVĂRURILE LUTULUI

LA PRIMA VEDERE

Pentru viață,
Primul a fost
Cuvântul.

Pentru iubire,
Prima a fost
Privirea.

Cuvântul nu se
născuse încă.

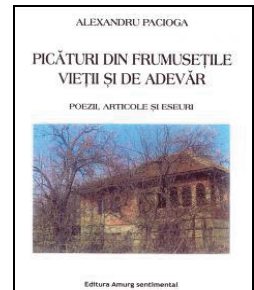
PREDESTINARE

Clipa rostogolită printre amintiri
și-a revărsat uimirea
peste seninul gândului
că aș relua tema la infinit,
însă a pierdut din vedere
lecția îmbătrânirii.

Atunci,
și-a redescoperit
crucea!

Alexandru PACIOAGA

SCRISOARE LUI MOȘ CRĂCIUN

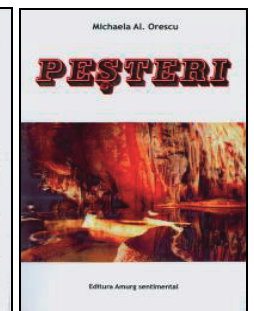
Moș Crăciune drept și bun,
Stăpân a multe și pe toate,
Adu-ne un an mai bun
Cu omenie și dreptate!

România vitregită
De soartă și de mișei,
Te imploră istovită –
Scapă-ne cumva de ei!

Adu-ne o țepă vrăjită!
Să-i alungăm pe guzгани,
Că s-au cuibărit în bani
Și ne rod vlaga trudită.

Te rugăm cu-această carte,
Moș Crăciun, nu ne uita!
Că și noi suntem o parte
Din oblauduirea ta!

Michaela AI. ORESCU

PEȘTERI

Născute din zbuciumul Terrei, pătrund,
Lovite de goluri, prelinse de ape,
Podoabe-n dantele de calcar, să-ncape
Ecouri în picuri, ce-ngână prelung...

Sclipiri de safire, din stele, ajung
Să-nalțe săgeți de lumini, albe pleoape,
Fațete-n străvechile caleidoscoape,
Mostre păstrate în folii străpung!

Atari catedrale vibrând în imagini,
Pe muchi de pietre, înscrise în pagini,
Altare cu zei zburători și inscripții

Din lumi rătăcite-n adâncul zenit,
Acolo, departe, de mult timp prescripții
Salvate în peșteri de suflul sfinții!

Min DRĂGHICI

PASTEL PENTRU RONDEL

Speranța sigur nu ne moare,
Plângea poetul, în rondel,
De mila crizantemei
Ucisă de întâiul ger,

La moartea crizantemei
Din vers, durerea nu apare,
O caut eu și îmi întind
O mână către cer.

Să iau lumina stelei căzătoare
Și cu lumina lunii, caldă, sper,
În plină zi, îmi mai aprind
Și gândul de la soare,

Și plec să caut toamna viitoare
Și ucigașul din rondel!
Speranța sigur nu ne moare,
Plângea poetul în rondel!

(urmare din pag. 1)

La prima noastră tentativă de "a intra în Europa", cea de pe vremea Regelui Carol I, care avea toate premisele pozitive, avea entropia foarte mare, cum am zice azi, reușita a fost frânată de naționalism, care avea ca reprezentant de frunte pe marele și inegalabilul poet Mihai Eminescu! ... Ca politician, era naționalist, și încă unul foarte activ și consecvent. Naționalismul ar însemna reînnoirea acvariului, asta ne dorim? La a doua tentativă, cea dintre cele două războaie mondiale, cel mai mare logician al țării, profesorul Nae Ionescu, creatorul școlii de logică și filozofie care i-a dat pe Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Grigore Moisil, a fost, ca model, greșit preluat de o mișcare politică ultranaționalistă, adepta utilizării crimei politice pentru atingerea scopurilor și iar tentativa noastră de ieșire la ocean a eșuat!

DI. Vechi

Da, dar această ieșire a noastră la ocean, care chiar dumneavoastră spuneți că este grea și frustrantă, nu ar putea duce la dezmembrarea națiunii, prin scăderea în consistență a ceea ce ar mai rămâne în interior?

DI. Nou

Este o greșeală care se face frecvent, intenționat sau neintenționat! Nu trebuie să considerăm că toți care pleacă din țară sunt valoroși, iar cei care rămân sunt lipsiți de valoare! Plecarea din țară ține de alte resorturi, nicidecum de cel al valorii. Astfel, în domeniul literaturii, mecanismul a funcționat invers, și anume, scriitorii români din exteriorul țării nu sunt bine apreciați în interior! Această ieșire în ocean are efecte pozitive dacă există o justă apreciere a valorii și pentru cei care pleacă și pentru cei care rămân. Țări precum Grecia, Irlanda, Polonia, Israel, Armenia etc. ar fi de neconceput fără a lua în considerație diaspora, pe de altă parte cei din exterior au ca prioritate contribuția lor la creșterea țării mamă. Lobby-ul lor făcut pe lângă puterile mondiale are un rol benefic la întărirea nației.

DI. Vechi

Și care este eficiența acestei teorii, dacă din 1990 și până acum imaginea românilor în străinătate a tot scăzut? Străinii ne văd doar ca țigani sau hoți! Este imposibil să mai faci o excursie sau un concediu în străinătate fără să te indispuie diferitele manifestări negative la simplul auz al limbii române!

DI. Nou

Este vina autorităților române și a presei autohtone! Autoritățile se spală pe mâini când o serie de infractori pleacă din țară, considerând că au scăpat de ei, că aceștia intră în jurisdicția țării gazdă. Nimic mai fals! Ei peste tot sunt tot cetățeni români și România are obligații față de ei și față de țara gazdă! Presa română, care se deprofesionalizează pe zi ce trece, caută doar subiectele de scandal, care, preluate de străini, le permit acestora să incrimineze pe toți românii, de multe ori și când nu este cazul!

DI. Vechi

După ce o să reușiți în străinătate, aveți de gând să vă întoarceți în țară?

DI. Nou

Fără niciun dubiu, mă voi întoarce!

DI. Vechi

Și, când vă veți întoarce, veți face afaceri în România, sau veți candida la o poziție politică?

DI. Nou

Evident da, și pentru una și pentru cealaltă! Dar întrebarea dumneavoastră trădează o prejudecată, că aceia care se întorc vin să câștige prin afaceri sau politică. Este evident că orice om vrea să câștige, problema este cum? A câștiga, și în afaceri și în politică, presupune să fii mai bun decât ceilalți. Ideea câștigului necinstit există peste tot, dar acum ea este mai puternică în interior decât în exterior. Deci, cu cât vor fi mai mulți cu experiența din exterior, cu atât crește șansa unor schimbări pozitive! Cel puțin asta este situația în prezent. Să facem eforturi comune ca ea să se inverseze în timp!

Corneliu CRISTESCU

Andrei POGÁNY

NU TE MIRA, IUBITO ...

Eu văd, iubito, ce-atentă mă privești,
Cu ochii-ți mari, ușor nedumerită,
La fața mea, ce-arată ca-n povești,
Cu ... barbă albă acoperită.

Nu te mira, iubito, că-i albă barba mea,
Tu știi prea bine ce se ascunde-n ea.
Cu ea acopăr chipul ce îți plăcea cândva
În ea e viața și ... iubirea ta!

Eu îți ofer spre studiu chipul meu,
Un chip de-actor hollywood-ian,
Un chip creat de DUMNEZEU,
Acuma, la sfârșit de an.

Cu părul alb și chip bărbos,
Ca sfinții cei din calendar,
Un chip ce amintește de HRISTOS,
E tot ce îți aduc acum în dar.

Așa vrea Domnul DUMNEZEU
S-arât, căci n-am trăit în van,
Îți dau, în dar, ...sufletul meu
Acuma, la sfârșit de an!

O ÎNTREBARE

În biserică, în cea cu vitralii ogivale,
Sus la cor, în liniștea serii,
Ședeam la orgă în fața clapelor,
Sub bancă o sumedenie de pedale,
Așa cum se obișnuiește,
Cântam cu mâini și cu picioare,
Oarecum încercam să alerg neobosit,
Înfruntând pe Bach spre înfinit.

La strădania mea din instrument răsună,
O melodie alambicată ce te invită,
Să meditezi, ce căutăm noi în acest univers,
Cum te părește ziua de ieri, trecutului,
În negura vremii dispar multe,
Întrebi, ce-ți aduce viitorul?

Oare cât mai pot din răspuseri să alerg,
O zi, un an sau și mai mult,
Dar știu, la înfinit nicicum,
Noi cei de aici, cei ce avem un început,
Nu vom putea scăpa de un apus,
Când cade cortina, se va pune întrebarea
În viață tu, oare ce-ai făcut?

PĂTRIMILE URSITEI

Nicolae Pompei PATACHI

În primul sfert de viață
Nu se cunoaște-amorul.
Căci îi simțim fiorul.
Al doilea sfert de viață
Aduce o-mplinire
De armonii duioase,
Numită fericire.
Al treilea sfert de viață
Este obișnuiță:
Amorul nu te-ncearcă
Cu multă stăruință.
Ultimul sfert de viață
(Trăit cu binișorul),
Păstrează, din iubire,
Doar amintiri ... și dorul.

Politicienilor scriitori
S-a dus cinstea, s-a dus frica,
Cu toții vor la "mitica"!
De multe ce au să ne scrie ...
Chiar se "bat" pe pușcărie!

Ioan GANEA-CHRISTU

DE-ALE CENACLULUI

De curând, citind cartea lui Ștefan Agopian – „Scriitor în comunism (niște amintiri)” am putut face o paralelă între cercul nostru literar și cele în care a activat autorul pomenit.

Mi-am amintit și eu astfel de momente, cele mai apropiate fiind din adolescență, când în parcul din fața blocului ne adunam vreo zece prieteni, colegi, vecini și citeam din (re)numitele, la vremea aceea (anii '60 – '70) – oracole. Majoritatea, fete și băieți, dețineam astfel de caiete groase de câte 200 de file și cu copertă din vinilin, care circulau spre a fi completate de cât mai mulți colegi, cât mai literar posibil și mai artistic (ne feream să le vadă profesorii!), cu floricele colorate și sublinieri parfumate. Trei dintre noi veneam și cu chitara și după o oarecare selecție de grup puneam cele mai reușite versuri pe acorduri muzicale din genul folk, pe care le cântam împreună. Acțiunile se petreceau săptămânal, joi seara, târziu și uneori ne deranjam vecinii cuminiți, care oricum erau obligați să închidă televizoarele după telejurnalul de noapte.

Organizam și concursuri la care condiția era să scriem și să citim ceva real de care aveam cunoștință majoritatea participanților pentru a putea juriza. Personal am câștigat două premii, unul din ele constând într-un set de corzi din plastic pentru chitara nouă pe care mi-am cumpărat-o de la magazinul „Muzica” cu banii adunați din vânzarea de sticle și borcane (335 lei!).

Oracolul respectiv s-a rătăcit pe parcurs pentru că ultimul coleg căruia i l-am dat spre completare s-a mutat foarte repede în alt oraș și nu am mai putut ține legătura cu el.

Dar, iată că am găsit o ciornă pe care a păstrat-o mama, împreună cu diploma datată cu iunie 1968. Titlul lucrării era „Moneda de argint sau pata neagră” și iată conținutul:

Moneda de argint sau pata neagră

Știți cu toții (cei prezenți și cei absenți) că până acum vreo 5 ani veneau țigani între blocurile 8 și 9, loc în care își expuneau ustensilele rudimentare dar eficiente, pentru confecționarea și repararea bijuteriilor din argint și chiar aur.

Eram fascinați să-i urmărim cum încălzeau, tăiau, ciocăneau, modelau și inscripționau inele, ghiuluri, coliere sau brățări. Cele mai simple operații și cele mai multe comenzi erau de largire a verighetelor și lustruirea acestora.

Dar și mai fascinați eram de una din fetele care se ocupa cu aducerea comenzilor și a materialului, căci ei nu lucrau decât cu cel al clienților.

Frumoasa fată, înaltă și suplă, puțin mai mare ca noi, cu fustele cele mai curate și aprins colorate din tot grupul lor de vreo zece suflete, cu părul negru prins în două cozi împletite și legate între ele cu un fel de brățară strălucitoare, racola dintre puștimea din împrejurimi mulți gură-cască sau fraieri ca noi, care făceau rost cu greu, din diferite surse și prin diferite metode, de monede de argint, pe care aceasta nu ni le plătea în bani. Avea în schimb o ofertă extraordinară: aduna cel puțin trei băieți, în general între 10 și 14 ani, pe care îi ademenea într-o scară de bloc și acolo, în semiîntunericul protector, își ridica preț de câteva secunde fustele, ca în „franch can-can” lăsându-și privitorii înmărmuriți, fără suflu, fără cuvinte și mai ales ... fără marfă.

Eu am fost cam la a patra reprezentare în decurs de două săptămâni, pentru că mi-a trebuit ceva timp să fac rost de două monede cu regele Carol, de la bunica pe care am convins-o cam greu să mi le dea.

Am făcut echipă cu Adi și Petre și ne-am prezentat discret dar cu monedele în mână, la vedere, în preajma făurarilor care lucrau pe o bordură, suflând cu dibăcie flacăra către bucițele de metal, bătând cu ciocanele pe un fus în care erau introduse inelele și mai ales, inscripționând numele proprietarului cu litere deosebite sau încrustând stelute și inimioare străpuse de săgeți pe ghiuluri.

Ne-a remarcat fata, a înțeles imediat, s-a ridicat ușor și a pornit desculță, făcându-ne un semn ușor cu capul și parcă și cu ochiul, vesel și misterios.

Noi ne îndemnam unul pe altul, care să pornească primul; și-a luat inima în dinți Adi care a reușit să o întrebe dacă mai are nevoie de monede (el mai fusese o dată dar n-a participat la „târg” pentru că avea numai bani obișnuiți). Nu i-a răspuns ... dar parcă nici întrebarea n-a fost pusă cu toată gura.

Ce mai, fremătând de emoție, de curiozitate, de câte și mai câte, am intrat câte unul după agila pirandă care s-a asigurat cu privirea că nu mai sunt alți trecători prin apropiere. În scară, așa cum aflaserăm de la cei dinaintea noastră, ne-a luat banii, i-a verificat și imediat și-a ridicat fustele foșnitoare (ori poate avea numai una cu mai multe rânduri de volane?) și le-a fluturat, elegant, exact de trei ori, emanând și un parfum plăcut de rufe proaspăt spălate.

Noi n-am apucat nici măcar să ne aliniem ca să prindem spectacolul în toată splendoarea. Mai mult, tocmai atunci s-a auzit pornirea liftului și a naibii țigancă a zbughit-o fără un cuvânt, salutându-ne totuși, mulțumită, cu mâna în care ținea monedele noastre. Nici pe deplin dezmetițiți, l-am întrebat pe Petre, care a fost cel mai aproape de personaj, dacă a văzut mai bine și cum i s-a părut? Mi-a răspuns dezamăgit că „ce era să văd pe întuneric, între niște picioare lungi, subțiri și negre, decât o pată tot neagră, cât o monedă” ... Și a blestemat liftul care, culmea, fusese reparat de curând ...

Dorian IONESCU PASCAL

REPORTAJ LA FAȚA LOCULUI

Joi 18 septembrie 2014
Ora 11:03 – 11:04 a.m.

Sosit la fața locului. Primul venit, primul servit. Servit nu e nimeni. S-au dedublat toți la chiul. Boboloci, fă-te că lucrezi! Mai bine așa. O atmosferă caldă, prietenească, a unor gazde ce / care mi-au oferit ospitalitate.

Engrama Sanctuar, deci. Acesta e un reportaj sui-generis.

Uniunea Europeană ne ajută, ne ghidează, ne înavuțește. Aceasta este o MANTRĂ spirituală.

Ora 11:14 a.m. Mapele nu au sosit ... Sunt un european autentic.

Ora 11:20 a.m. Fiind alene meditez psi pe el baile (sp) / le dance (fr) / o baile (n. red. in portugues).

DRAGONUL VERDE, dans vechi de 6000 de ani, apărut inițial pe vechiul și acceptatul tărâm mirific al spațiului danubio-pontic-est-european.

Ora 11:27 a.m. PAUZĂ. INSPIR / EXPIR

Ora 11:36 a.m. PETROLUL, AURUL, ARDELENII

Ora 11:39 a.m. Suntem în Balcani. The true.

Organizatorii au sosit. Sosește și apa minerală. Se pregătește cafeaua turcească?! Albaneză?! Sau românească?! Ghici ce fel de cafea se bea! Ghici cine vine la cină!

Ora 11:41 a.m. În sfârșit a sosit MAPA intitulată: RECOLTA 2014 – Patronatul Național al Viei și Vinului.

Ora 11:52 a.m. Frunzăresc mapa și remarc cu viu interes că azi statul român pierde cca. 25 milioane euro/an din cauza evoluției ascendente a cotei accizei, la care se adaugă TVA și alte taxe - ne informează în scris dl. Director General.

Ora 11:57 a.m. În materialul intitulat "Informare privind situația unităților de cercetare-dezvoltare pentru viticultură și vinificație din România" dl. Director subliniază următoarea idee: "Reorganizarea unităților de cercetare-dezvoltare se va face în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin Hotărârea Guvernului..."

Ora 00:06 p.m. Începe excepționala Conferință de presă.

Ședința încheiată la ora 02:00 p.m. a avut caracteristicile NOTEI 10!

Colectivul de redacție urează tuturor membrilor cercului Literar ing și cititorilor revistei UNIVERS INGINERESC LA MULȚI ANI cu sănătate și împliniri în activitatea din 2015!

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Lucian GRUIA
Cornelia POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar aparține în exclusivitate autorilor. Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro